

MOJE LÉTO v Řecku

Mandy Baggotová

 P R E S S

Moje léto v Řecku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Mandy Baggotová
Moje léto v Řecku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MOJE LÉTO *v Řecku*

Mandy Baggotová

MOJE LÉTO *v Řecku*

Mandy Baggotová

 CIPRESS

*Tato moje 20. knížka je pro vás! Pro všechny čtenáře,
kteří mé knížky podporují již od mých začátků, ale i pro ty,
kteří se připojili v průběhu a teď vše dohání.*

*Mockrát vám všem děkuji z celého svého srdce,
že mi umožňujete psát na plný úvazek
a že tak s vámi mohu sdílet své příběhy.
Tak na dalších 20 knih!*

1

WrapniTo, Amesbury, Wiltshire, Velká Británie

„Vojáci!“

Pětadvacetiletá Becky Rose zvedla hlavu od chleba a sledovala, jak se její sestra Megan vyřítila do dveří WrapniTo, podniku na výrobu sendvičů. Vypadala mnohem méně vyrovnaně než obvykle, měla na sobě červený kalhotový kostýmek, pomáčkáný, jako by ji někdo nacpal do kouzelnického kufříku a na dlouhé hodiny ji tam zavřel. A její obvykle uhlazené blond mikádo teď připomínalo spíš komika Miliona Jonese než Irinu Shaykovou. Becky si také všimla, že se Megan potí. Megan se však nikdy nepotí... Sotva se jí potem zaleskne čelo, když se převlíká ve středisku volného času, kde se vlhkost vzduchu blíží té v deštném pralese. Naproti tomu Becky – menší a ne blondýnka, která se ve svém těle nikdy necítila sebevědomě – vždycky udělala na podlaze louži z potu dost velkou na to, aby v ní našlo domov pár kachen...

Becky přestala mazat vícezrnnou bulku a otevřela pusu, aby mohla odpovědět své sestře. Její kolegyně, třiašedesátiletá Hazel, ji však předběhla.

„Megan, drahoušku, vím, že je to tvůj podnik a já jsem pouhý zaměstnanec, ale na krizové schůzi minulé září jsme se přece dohodly, že není ekonomicky výhodné a ani z hlediska vyhodnocení rizik přívětivé, abychom se začaly věnovat snídaním.“

„Cože?“ zeptala se zmateně Megan. Vydechla a vydala se přes kuchyň směrem ke dveřím své kanceláře. Odhodila dokumenty, které držela v ruce, na stůl a vrátila se zpět do kuchyně před svoje zaměstnance. „Nikdy jsem to nenazvala krizovou schůzí.“

Nazvala to krizovou schůzí, Becky si to pamatovala. V tu dobu se jen pár mil odtud, v Durringtonu, rozjel nový podnik na výrobu sendvičů a Megan byla přesvědčená, že všichni zákazníci budou zlákáni něčím novým a vzrušujícím... K žádnému bankrotu samozřejmě nedošlo a Becky věděla, že je to zásluhou nabídky produktů, jež zákazníci nemohou dostat nikde jinde než ve WrapniTo. Takových produktů, které si vyžadují čas, péči a trochu čar a kouzel. A to vše spočívalo výhradně na Becky.

„Vařená vajíčka a vojáci,“ poznamenala Hazel a promíchala v míse jejich legendární náplň ze sýra a jarní cibulky. Sýr byl vyroben z místních zdrojů – z mléka od krav, které byly všechny pojmenovány a díky tomu zřejmě byly neobyčejně šťastné a mohly produkovat jedinečný a lahodný čedar – a jarní cibulka byla vypěstována na malé zahrádce v zadní části jejich provozovny. „Vím, že jsme vážně uvažovaly o snídaňových anglických bulkách, ale shodly jsme se na tom, že nikdo nemá rád studený párek a –“

„Kdo říkal něco o vařených vejcích?“ zeptala se Megan. „Bože, to rádio je zase moc nahlas. Už jsem vám několikrát říkala, že když je hlasitost víc než na 5, tak si přijdou odvedle stěžovat, že je to ruší u jógy.“ Pryč jsou ty časy, kdy Becky a Megan

přiváděly rodiče k šílenství hudbou na plné pecky a dunící podlahou pod jejich tanečními kreacemi ve stylu dívčích popových kapel. Becky si vlastně ani nemohla vzpomenout, kdy naposledy spolu byly ve středisku volného času...

Jakmile ztlumily píseň vyhrávající z rádia, vzhledla třicetiletá Shelley, maminka trojčat, od své tortilly, jako by předtím nebyla duchem přítomna a právě se probudila. „Takže, Megan? Jak probíhala schůzka?“

„Konečně!“ vykřikla Megan a máchla rukama. „Alespoň jedna z vás poslouchala pořádně předtím, než jsem odešla.“

„Já jsem tě poslouchala,“ řekla Hazel a zamračila se. „Říkala jsi, že musíš pro Deana vyzvednout něco z čistírny.“

Becky se ušklíbla. Dean vždycky potřeboval něco vyčistit. Byl to ten nejspinavější jedlík, jakého kdy potkala. I z polykání vzduchu byl schopný nadělat pořádný svinčík. „Říkalas něco o vojácích.“

„Jo!“ řekla Megan a zmáčkla čudlík na kávovaru, pod nějž právě vsunula malý šálek na espresso. „Ale myslela jsem ty, kteří jsou oblečení v maskáčích, a ne ty, co se dělají z toustu.“

„Ou,“ začala Hazel s vykulenýma očima. „No, tak teď jsem fakt zmatená. Dean se hlásí do armády? Já jsem si myslela, že je spokojený tam, kde je.“

„Ta zakázka!“ vyhrkla ze sebe Becky. „Získala jsi tu zakázku!“ Okamžitě si uvědomila, co měla její sestra na mysli. „Tys získala zakázku v armádním táboře!“

„Získala jsem zakázku v táboře!“ zopakovala Megan pištivým a vzrušeným hlasem. Vzala do ruky malý šálek s kávou a kopl ho do sebe. „Vložila jsem v sázku svůj život. Jsem si jistá, že v místnosti byl brigádní generál, nebo aspoň vypadal, že by jím mohl být. Všichni se na začátku tvářili dost netečně,

a to i když jsem se zmínila, že si pěstujeme vlastní zeleninu a bylinky...“

Becky se usmívala nad sestřiným vzrušením. Becky byla ta, kdo přišel s nápadem pěstovat si vlastní zeleninu a bylinky. Megan se tohoto nápadu ze začátku moc nechytala, protože jí šlo především o náklady a celkové výsledky, ale Becky ji nakonec přesvědčila, že kvalita je v dnešní době důležitější. Pokud mají zákazníci peníze na to, aby si koupili sendvič místo toho, aby si ho udělali sami, tak jim určitě nebude vadit dát pár drobných navíc za něco nezapomenutelného. A v tomto Becky vynikala. Dokázala sendviče udělat nezapomenutelnými, čímž přiměla zákazníky se vracet. A to všechno probíhalo zcela mimo Meganinu pozornost. Becky se domnívala, že šéf nemůže mít pod palcem všechno. A tak to před ní Becky tak trochu – vlastně hodně – skrývala...

„Tak co jsi udělala?“ zeptala se Shelley a upravila si sítku na vlasy, tu musely nosit všechny, protože nikdo přece nechtěl zatoulaný vlas v bagetě...

„Já...“ začala Megan s úsměvem od ucha k uchu.

„Vytáhlas kozy, že jo? Vytáhlas kozy!“ zařvala Shelley hlasitostí nastartovaných motocyklů na Moto GP.

„Shelley!“ napomenula ji Hazel. „Myslela jsem, že jsme se shodly na tom, jaký je přijatelný slovník na pracovišti.“

„No,“ spustila Shelley a rukou v rukavici, ve které držela prázdnou tortillu, začala naznačovat. „Onehdá jsi řekla slovo ‚čubka‘ a já jsem ani nepípla. A navíc jsi nepřispěla do nadávkové kasičky,“ autoritativně se nadechla. „To je jedna libra, o kterou jsi připravila ženský azylový dům. Doufám, že se ti v noci dobře spí... ve tvé obrovské posteli... s více pružinama,

než je té cibule, co tam mícháš,“ řekla a ukázala prstem na nádobu, v níž Hazel míchala cibuli se sýrem.

Hazel zavrtěla hlavou a povzdechla si. „Tehdy jsem mluvila o štěňatech psa mého souseda.“

„Štěňátka! Bochánky! Ať už je chcete nazývat jakkoli, rozhodně vytáhla kozy ven.“

Megan tleskla rukama, jako by byla učitelka, která právě ztrácí kontrolu nad svými žáky a potřebuje je zklidnit. „Dámy, já se vám tu snažím něco říct.“

„Já to chci slyšet, Megan,“ ujistila Becky svoji sestru. Zákazka pro vojenský tábor byla vážně velká věc. A pokud byla tak obrovská, jak si Becky myslela, mohlo by to znamenat zaměstnání dalšího člověka – možná dokonce dvou – anebo začínat ráno dřív. Poslední možnost se vlastně Becky moc nezamlouvala. Nebyla schopná fungovat bez svých dvou hrnků kávy a pořádného přívalu pozitivních songů ze Spotify.

„Absolvovala jsem jejich bojový kurz,“ oznámila jim Megan a pýcha jí v očích zářila i přes rozmazanou řasenku. Není divu, že je tak zpocená.

„Cože?“ vykřikla Hazel. Odložila lžici a začala Megan věnovat plnou pozornost.

„No do prdele,“ vyhrkla Shelley, než si stihla zakrýt pusou rukou, a pak se rychle omluvila. Teď bude potřebovat nové rukavice.

„Cože?“ přidala se Becky k Hazel.

„No,“ začala Megan. „Věděla jsem, že ať jim řeknu cokoli, tak to nebude stačit. Bylo mi jasné, že nebudeme nejlevnější varianta. Zkoušela jsem na to tlačit z pohledu kvality, ekologického zemědělství a místních zdrojů. Oni se však tvářili znuděněji než

já, když si Dean zapne v televizi kulečnick. Takže jsem musela uvažovat jinak.“

„Neříkej mi, že jsi to dělala na těch podpatcích!“ řekla Hazel a podívala se na Meganin oblíbený pár vražedně vysokých jehlových podpatků, které vždycky nosila na schůzky. Černá lakovaná kůže a křiklavě žlutá podrážka. Ty boty prakticky říkaly: „Tato dodavatelka sendvičů je připravena přinášet oběti.“

„Jo, dělala,“ vykřikla Megan. „Měla jsem dost nepříjemnou zkušenost se sítí, ale dělala jsem to pro WrapniTo, pro naši chlebičkovou rodinu.“

Becky to okamžitě uvnitř zahřálo. Milovala, když byla Megan taková. Brala to jako důkaz, že v ní stále ještě zůstala špetka týmového hráče. Dokazovalo to také, že pro ni podnik znamenal víc než jenom zisk. Samozřejmě že výdělek byl důležitý, ale Becky se líbila představa, že WrapniTo bylo také o určité službě pro komunitu. A jejich komunita byla hojně obsazena příslušníky ozbrojených sil, což tuto konkrétní výhru ještě více ozvláštnilo. Možná by na oslavu mohla navrhnout, aby si šly spolu zahrát badminton. Zdálo se, že od té doby, co se Tara nastěhovala k Jonathanovi, neměla zájem se scházet. A Becky se chystala zhlédnout díly *Dextera* podruhé... všechny úplně od začátku.

„Nejsi ale vůbec od bahna,“ řekla zničehonic Becky. Její sestra měla sice oblečení pomačkané jako vyhozený sáček z McDonaldu, ale nebyla potřísněná hnědou hmotou, kterou byla překážková dráha bojového kurzu vyhlášena.

„Dala jsem si na sebe kabát.“

„Megan!“ zarazila se Becky. „Venku je pětadvacet stupňů.“ Nebylo divu, že byla její sestra tak uřícená.

„Jsem si toho vědoma,“ odpověděla jí Megan. „Trošku jsem zesílila klimatizaci,“ odfrkla si. „Kabát je zničený. Nevím, jak to

Deanovi vysvětlím, ale jsem si jistá, že to byl jeden z jeho starších kousků... aspoň myslím.“

„Ještě něco do čistírny?“ nadhodila Hazel.

„Tak jaké překážky jsi musela překonat?“ chtěla vědět Shelley, když se natahovala pro další rukavice.

„No,“ řekla Megan a nasadila výraz, který Becky obvykle vídala jen tehdy, když si její sestra prohlížela koktejlové menu v místním baru The Bank. „První byla kladina.“

„Vsadím se, že jsi to dala levou zadní i v těch botách,“ řekla Becky hrdě. Její sestra měla vždycky výbornou rovnováhu a koordinaci pohybů. Ve škole byla Megan královnou gymnastiky. Na druhou stranu Becky byla lepší v týmových hrách. Mimořádným úspěchem v její školní kariéře bylo, když pomohla své třídě k vítězství poháru v netballu. Megan se však přišla na zápas podívat jen jednou a to zrovna prohráli deset nula.

„Jasně, že jsem to dala,“ souhlasila Megan. „Všichni vojáci pokřikovali a dělali si srandu z mých bot, ale já jsem je ignorovala a pokračovala dál.“

„A co bylo pak?“ vyzvídala Hazel a na chvíli zapomněla na míchání sýra s cibulí.

„Odráz od trampolíny na nízkou zídku – ani na toto nebyly moje boty ideální, ale v látce trampolíny jsem udělala jen nepatrné trhlinky. Potom jsem musela rychle proskákat polem z pneumatik.“ Megan se usmála. „Bylo to skoro, jako když se o Vánocích snažím vyhybat kontaktu s dlaždicemi v kuchyni Deanových rodičů.“

„To jsou tak studené?“ zeptala se Hazel.

„Ne, oni mají velmi starého psa, který to někdy... no víš... nevydrží do rána.“

Chudince Nancy už muselo být snad dvacet. Becky měla Nancy mnohem radši než Deanovu matku.

„Nechápu, že to ty boty přežily,“ řekla Becky. Bylo to působivé. Možná by měla investovat do nějakých vražednějších podpatků. Až na tu „vražednou“ část, ta by totiž pro její nohy pravděpodobně znamenala spíš vražedné puchýře. Preferovala pohodlné oblečení, džíny a svetry a ne nějaké pouzdrové sukně a pašmíny.

„Nemůžu uvěřit, že jsi absolvovala bojový kurz, abys dostala zakázku na výrobu sendvičů,“ řekla Hazel. „Neměli by tě spíš zkoušet ze znalostí náplní a pomazánek?“

„Oj oj!“ vybuchla Shelley. „Dean bude vědět všechno o jejích hrátkách s ‚mazáním‘.“

Hazel zavrtěla hlavou a obrátila oči v sloup. „Řekla matka trojčat.“

„Každopádně,“ řekla Megan a začala kolem sebe máchat rukama. „Neprolezala jsem vlhkým a špinavým tunelem a ani tou částí, kde se musíš plazit po břiše pod sítí jako z filmu *Protiúder*. Ale zvládla jsem přelézt sít, teda skoro přelézt. Dokud se mi v ní nezasekla bota. Pak mě musel zachránit pistolník Mitchison.“ Megan se zhluboka nadechla. „Měřil metr osmdesát a byl skoro stejně široký. Však víš, takovým tím svalnatým způsobem.“

„Pořád nechápu, jak náš osud mohl záviset na tom, že jsi dokázala vyskočit na zeď a proskákat pár pneumatikami,“ poznamenala Hazel.

„No,“ pokračovala Megan, „když jsem skončila, tak mi všichni zatleskali a ten muž, co byl asi brigádní generál, mi řekl, že ještě nikdy neviděl takové úsilí vynaložené na vítězství. A pak dodal, cituji: ‚Jestli je vaše jídlo alespoň z poloviny tak ohromné

jako vaše odhodlání, pak moji vojáci půjdou do bitvy naprosto spokojení.“

„Dělal si prdel?“ zeptala se Shelley a povytáhla jedno obočí.

„Nemyslím si,“ odpověděla Megan a její pocit vítězství jako by se trochu vytratil.

„Vyklouzly ti kozy?“ zeptala se Shelley. „Vychutnávali si všichni tvoje britské bochánky?“

„Ne!“ odpověděla Megan a trochu rozpačitě si zakryla výstřih. „Samozřejmě, že ne. Všechno to bylo čistě profesionální. Chtěla jsem jim všem ukázat, že jsem připravena udělat maximum pro to, abych získala tu zakázku pro WrapniTo. A protože je to pravda, tak můžou mít naprostou důvěru v naše zkušenosti s přípravou obědů.“

„Megan, to je úžasné,“ řekla Becky svojí sestře. Byly to opravdu dobré zprávy. Pro firmu to znamenalo hodně peněz. Mohl by to být impuls, který potřebují k tomu, aby posunuly podnik na vyšší úroveň. Možná by se mohly přihlásit i do soutěže *Podnik roku v jižním Wiltshiru*. Becky si v duchu poznamenala, že to Megan později navrhne.

„Moji kluci chtějí jít do armády, až vyrostou,“ oznámila Shelley.

„Vždyť je jim teprve devět,“ poznamenala Hazel. „Jak vůbec můžou vědět, co chtějí dělat?“

„Můj Frank říká, že mají schopnosti, které on jako kluk nikdy neměl. Třeba minulý víkend jsme zjistili, že kopou tunel pod zahradou.“

„Ach, Shelley, to nezní moc dobře,“ řekla Becky. „Co kdyby se provrtali až ven a skončili... já nevím... mimo vaši zahradu.“

Z Shelleyina výrazu však čišela pýcha. „Prý chtěli kopat, dokud se nedostanou do Číny.“

„No nazdar,“ řekla Hazel. „Co budeš dělat? Protože je nemůžeš nechat bez dozoru, když zkoušejí takové věci. Svět už není tak bezpečný, jako když jsem byla malá holka.“

„Frank se jim chystá postavit lanovou skluzavku,“ oznámila Shelley. „Technika odvedení pozornosti. A mělo by jim to pomoci zlepšit jejich další dovednosti, víš, rovnováhu a... schopnost udržet se ve vzduchu.“

„To je milé, Shelley,“ zarazila se Megan a podívala se na hodinky. „I když bych si s tebou moc ráda popovídala o pokusu trojčat o *Velký útek*, zamírím teď domů a dám si sprchu. A vy tři si musíte pospíšet, jestli máme stihnout doručit objednávky včas, jasné?“

A zase tu byla chladná korporátní Megan. Rodinná atmosféra se rozplynula. Ale Becky připouštěla, že právě proto její sestra vlastnila a řídila podnik a Becky jen vyráběla sendviče...

„Megan, v jedenáct jdeš do pečovatelského domu, pamatuješ?“ ujišťovala se Becky a pokračovala v mazání.

„Cože?!“ vyhrkla Megan s údivem v očích. „Ne. Na jedenáctou jsem objednaná na pedikúru. Právě jsem vám řekla, čím si moje nohy ráno prošly. Nikdo teď nepotřebuje péči a pozornost hodné vzácné květiny víc než já.“

„Ty se ale chystáš získat zakázku na jejich letní večírek,“ řekla Becky. „Sadie z charitativního obchodu nás doporučila. Vedoucí mi v úterý volal a já jsem domluvila schůzku. Zapsala jsem to do elektronického kalendáře, ale i do toho papírového.“ Měla chuť se zvednout ze stoličky, jít do Meganiny kanceláře a pozvednout kožený kalendář nad svou hlavu jako trofej. Časy a data patřily k jejím silným stránkám.

„No, tak to budeš muset zrušit,“ prohlásila Megan, která už byla v polovině cesty ke dveřím.

Zrušit? Nebyla Megan právě celá nadšená z nové práce, kterou zajistila u armády? Nemohly si dovolit odmítnout potenciální práci. V tuto chvíli sice na tom mohly být dobře, ale když se High Street, hlavní obchodní ulice města, potýkala s problémy, vše neustále balancovalo na ostří nože.

„Nezruším to.“ Becky hned poté, co to řekla, nahlas polkla. Odkud se ta autorita vzala? Normálně ten tón používala jen tehdy, když se kreveták opozdil...

„Cos to řekla?“ podivila se Megan a dala ruce v bok.

Becky cítila, jak se na sebe Hazel a Shelley koukají, jako by byly dvě soupeřící skupinky v rádiové talkshow Nigela Farage.

„Neměla bys to rušit,“ zopakovala Becky. „Můžeme na tom hodně vydělat. Budou chtít koláčky a dort, a samozřejmě sendviče. Můžeme si dokonce opatřit nějaké speciální čaje, našla jsem jednu webovou stránku –“

„Becky, my ale děláme sendviče, rolky, wrapy a panini. Dorty neděláme.“ Megan široce rozmáchla pažemi kolem útulného pracovního prostoru. „Opravdu si nejsem stoprocentně jistá, jestli máme kapacitu na tu armádní zakázku, ale nějak to udělat musíme.“ Povzdechla si. „Na co ale čas nemáme, jsou hloupé čajové dýchánky. Myslím, že to sotva bude něco velkého, že?“

Řekla právě její sestra „hloupé čajové dýchánky“? Becky se zaleskly slzy v očích, ale kousla se do rtu a zoufale se snažila udržet. Nehodlala kvůli tomu ustoupit. Bylo to pro ni důležité. A mělo by to být důležité i pro Megan.

„No tak půjdu já,“ prohlásila Becky. „Já jim udělám nabídku.“

Megan se začala smát. Byl to opravdový výbuch smíchu. „Nebud' směšná.“

„Co tím myslíš?“ zeptala se Becky. „Zajdu do pečovatelského domu a řeknu jim, co pro ně může WrapniTo zařídit, a zjistím, co si přesně představují pod pojmem dort. Jestli nemůžeme udělat dort, tak –“

„A co nacenění?“ zeptala se Megan. „A výpočet, kolik bochníků chleba a rohlíků bude potřeba? Kolik bude potřeba objednat náplní? Časová osa, Becky? Kontrola zásob?“

Její sestra se snažila, aby to znělo podobně náročně jako zorganizovat vojenskou invazi nebo si objednat rozvoz z Tesca den před Vánoce. Nemůže to být přece tak těžké!

„No,“ začala Becky. „Prvně můžu zjistit, jaké mají požadavky a kolik lidí očekávají a potom –“

„Ne,“ řekla Megan kategoricky. „Ne, to neuděláš. Protože tu zakázku nechci. A... nemůžeš na takovou schůzku jít na vlastní pěst.“

Becky se zmohla jen na bezduchý pohled na Megan, která vyhlédla z kuchyně jako raketa a jako by ji už vůbec nebolely nohy. A když se vrátila ke svému pracovnímu stolu, trošku rozviklanému, připadalo jí to jako věčnost, než Shelley tiše natáhla ruku k rádiu a znovu zvýšila hlasitost na šest.

2

Hospoda Wetherspoons, Amesbury, Wiltshire, Velká Británie

„Drahoušku, ona to tak nemyslela,“ řekla Hazel jemným hlasem.

Becky z okna staré hospody pozorovala nádherné růžové, fialové a bílé květy v závěsných květináčích, které se pohupovaly ve větru. Vítr nebyl dostatečně chladivý na to, aby snížil letní teplotu, proto seděly u okna a čekaly na každý závan čerstvého vzduchu, který by jim nepřípadal stejně horký jako vzduch vycházející ze zadní části vysavače.

„Myslela to tak,“ odpověděla Becky a obrátila se ke svému ležáku. Bylo sotva poledne. Neměla by pít. Vlastně by ani neměly být v hospodě, ale Hazel na tom trvala, poté co Becky byla celé dopoledne u přípravy jídla zamlklá. Obvykle spolu vtipkovaly nad podivnými tvary rajčat nebo si zpívaly s rádiem, ale po Meganině výstupu neměla Becky nic, o co by se chtěla podělit.

Shelley odjela dodávkou pro zásilky, hodiny ukazovaly 10:45 a Becky se rozhodla. Zavolá do domu s pečovatelskou službou. Ale ne proto, aby to zrušila. Jen odložila. Až se

pořádně vzpamatuje, až si spočítá, kolik tenkých plátků bílého chleba by bylo potřeba na nakrmení stovky osmdesátníků, hodlala se na schůzku vydat sama. Proč by nemohla? Kromě toho, že si Megan myslela, že to nezvládne. Ale na druhou stranu, možná měla její sestra pravdu. Možná toho nebyla schopná. Jenže tu bylo něco, co bolelo skoro stejně jako fakt, že si Megan myslela, že Becky není schopná vést schůzky sama. A tím byla skutečnost, že její sestra zřejmě úplně zapoměla na péči, kterou dům s pečovatelskou službou poskytl jejich zesnulému otci.

„Víš, jaká umí být, drahoušku,“ pokračovala Hazel a usrkávala ze svého barevného koktejlu. „Cílevědomá s tunelovým viděním.“

„Ano,“ odpověděla. „Ano, vím.“ Megan se chovala otevřeně, byla svéhlavá, hlučná a vševědoucí. Znovu se napila a okamžitě zalitovala, že o své sestře uvažuje tak špatně. Už spolu s Megan netrávily tolik času jako dřív, to bylo všechno. Jasně že mohly být v práci celý den vedle sebe, ale práce přece není jako relaxace v sauně, plavání v místním bazénu nebo povídání si u sklenky vychlazeného vína po cvičení.

„Co budeš dělat?“ zeptala se Hazel, sklonila své platinově blondaté kadeře k brčku, které jí trčelo z nápoje, a cucla si. „Ohledně toho pečovatelského domu?“

Co se chystala udělat? Možná si ještě před pár vteřinami v duchu říkala, že do toho půjde, ale... opravdu půjde? Znamenalo by to prosazení si moci. Moci, kterou v tomto oboru ve skutečnosti neměla. Byla pouhým zaměstnancem, stejně jako Hazel a Shelley. To, že byla sestrou majitelky, ve smluvním právu nic neznamenalo. A ona by šla proti Meganině výslovnému přání.

„Prozatím jsem to odložila,“ řekla Becky. Prsty zabořila do svých karamelově zbarvených vlasů a odhrnula je od krku, aby se jí na něj tolik v tom horku nelepily. „Až do pátku. Doufám, že si to Megan rozmyslí. Však víš, až se jí zlepší stav nohou a vzpomátuje se z té sítě.“

„Zlatíčko, pokud chceš znát můj názor, tak si myslím, že zapomíná, odkud pochází,“ řekla Hazel a roztrhla sáček solených oříšků, z nichž se některé rozkutálely po stole.

„Co tím myslíš?“ zeptala se Becky.

„Slyšela jsi o tom, ne? Ve zprávách a tak. Tihle podnikatelé, kteří si založí vlastní malou firmičku a pak... bum!“ Hazel udělala jednou rukou gesto výbuchu a druhou rukou chytala buráky. „Firma se rozjede a jejich skromné začátky jsou dávnou vzpomínkou... nebo se na ně zapomene úplně.“

Becky se vůbec nechtěla věřit, že by to byl případ její sestry. Megan založila podnik ze svého podílu na poměrně malém dědictví, které jí odkázal jejich otec. Megan byla vždycky odhodlaná uspět. Bylo logické, že to bude ona, kdo bude sám sobě šéfem a povznese se nad svůj původ dcery z dělnické rodiny z Wiltshiru, s níž toho nikdy neměla moc společného. Když se tento nápad zrodil, Becky důkladně zvažovala, zda má zůstat u své práce v bance, která byla jejím prvním zaměstnáním po škole, nebo pomáhat sestře, ale nakonec zvítězila rodinná loajalita. A většinou ji to bavilo. Až na dnešek.

Zato Beckyina část dědictví ještě neměla určeno své využití. Proto byla docela ráda, že mohla většinu peněz půjčit Megan na koupi dodávky pro WrapniTo. A Megan slíbila, že jde jen o půjčku. A vůbec, na co Becky ty peníze vlastně potřebovala? Byla naprosto spokojená se svým pronajatým bytem nad trafikou. I když to nebylo to stejné jako nový dům, který si Tara

a Jonathan právě koupili, ale cena byla přijatelná, protože neměl dvojité skla a neměl parkovací místo. A pokud nemáte problém s chladem a nemáte auto, tak tyto věci nemají význam. Takže Megan měla firmu a dům s přítelem Deanem a jejich matka použila peníze z dědictví ke koupi mobilheimu v Blackpoolu. Margery Rose nyní spokojeně trávila večery a víkendy hraním binga a tancováním v Tower Ballroom se svojí sestrou June.

„Myslela jsi právě na svého tátu, že?“ pokračovala Hazel.

„Ne,“ zalhala Becky. Nebyla si jistá, kolik toho Hazel ví o ztrátě jejího otce. WrapniTo bylo založeno dva roky po jeho smrti a Becky, tehdy ještě rozrušená tím náhlým úmrtím, o tom nerada mluvila. A Megan o tom ani teď nemluvila skoro vůbec. Zdálo se, že jejich rodiče pro Megan sotva existovali a hodili se jí jen jako výhodní investoři do jejího podniku. Becky byla v Blackpoolu dvakrát od doby, co se její máma odstěhovala. A Megan? Ta se vždycky prostě vymluvila.

„Smrt je těžká, drahoušku,“ řekla jí Hazel. „Obzvláště když se ji jiní snaží zamést pod koberec.“ Usrkla si ze svého koktejlu. „Ty taková nejsi, že ne?“

„Zřejmě ne,“ řekla Becky. A ani nechtěla být. Ne, když měla tolik krásných vzpomínek na časy, kdy byla dítě a všichni byli pohromadě jedna šťastná rodina. Procházky v místních lesích, pikniky v parku, sledování motocyklových závodů v Thruxtonu... až do doby, kdy mrtvice proměnila jejich tátu v někoho, kdo se znovu učil chodit, mluvit a přemýšlet. Ale to, že vůbec žil, bylo mnohem lepší než ho úplně ztratit. Sice to bylo za zdmi pečovatelského domu, ale Becky ho přesto mohla vidět, mluvit s ním a pomáhat mu, aby se zotavil. Pod povrchem stále zbývaly malé střípky muže, ke kterému vzhlížela. Dokud o rok později nezasáhla druhá mrtvice.

„Ty víš, co potřebuješ, drahá, že ano?“ Hazel sáhla rukou do tašky. Byla to jedna z těch tašek, které se v případě nutnosti dokázaly proměnit v batoh. „Výletní plavbu!“

Hazel vyplivla další oříšky a hodila na stůl hromádku asi šesti brožur, o nichž by Becky nikdy nevěřila, že se do kabelky vejdou.

„To mám v plánu na konci října. Mám zamluvené dva týdny. Budu 24/7 popíjet víno a jíst,“ sdělila jí Hazel a otevřela první brožuru. Na přední straně měla obrovskou loď, která byla jako třešnička na dortu položená na azurově zbarvené polevě.

Becky okamžitě zahlédla ceny. Wow! Plavby nebyly levné.

„Vino a pití proložím shuffleboardem a akrobacií a pak... pak budu zase pít a jíst.“ Hazel se nadechla. „Podívej se na ten steak. Nádhera.“

Becky si prohlížela fotku skutečně lákavého kousku dokonale propečeného steaku sypaného řeřichou. Milovala maso. Možná až moc. Zatímco Megan se snažila získávat bílkoviny z proteinových koktejlů a luštěnin, Becky vždycky dávala přednost těm živočišným. Křehká hovězí svíčková nebo dokonalé medailonky z vepřové panenky. Vařené nové brambory se snítkou máty utřené z firemní zahrádky nebo kaše s česnekem a rozmarýnem, jak ji dělával její otec...

„Chybí mu tam ale pár hranolků, že? Ale i tak,“ řekla Hazel, „na výletních plavbách můžeš sníst všechno, co se dá. Nikdo tam nezůstane hladový. Dokonce ani ti tlustí. A moje kamarádka Hilary je toho důkazem.“

„S tou v říjnu pojeděš?“ zeptala se Becky a sledovala, jak Hazel otáčí stránky s dalšími loděmi. Některé kotvily u plavebních kanálů v Benátkách, jiné zase pod slavnými modrými kopulemi na Santorini. Všechno to vypadalo dokonale. Slunce, moře a francouzské klobásy *saucisson*, to vše bylo připraveno pro loď kotvící

v Cannes. Blackpool byl snad posledním místem, kde si Becky aspoň trochu odpočinula. Ale upřímně sledovat vlastní matku s tetou June, jak jezdí na oslech a jak kydají hnůj, není zrovna ideálním odpočinkem.

„Ale ne, drahoušku,“ ušklíbala se Hazel a téměř znechuceně zkřivila obličej. „Ne, nikomu bych dovolenou s Hilary nepřála. Ta by doopravdy strávila celý den v bufetu sněž-kolik-dokážeš.“

„Tak s kým potom teda pojeděš?“

„No,“ řekla Hazel, „vím, že bych asi měla pozvat Stanleyho z kuželkářského klubu, protože jsem ho v poslední době tak trochu vodila za nos, ale... docela se mi zamlouvá myšlenka vyrazit sama.“

„Vážně?“ zeptala se Becky a usrkla si ze svého drinku. Nebyl to zrovna koktejl vymazlený do posledního detailu jako z výletní lodi, ale zchladil a zmírnil její rozčilení z toho, jak předtím Megan našťavaně odešla.

„Ano,“ pokračovala Hazel a otočila na další stránku brožury. „Podívej se na toto, drahoušku... Ukázka A,“ Hazel roztáhla prsty po fotografiích a znovu se nadechla.

Becky si prohlédla fotografii tří prošedivělých pánů v elegantních béžových kalhotách se saky různých pastelových barev, kteří se až moc snažili pózovat opření o zábradlí lodi proplouvající kolem Gibraltarské skály.

„Možná to je to, co taky potřebuješ,“ poznamenala Hazel. „Dovolenou a muže. Tyto plavby ti mohou poskytnout obojí. A ani pokoje nižší třídy nejsou nejhorší.“ Hazel si odfrkla, jako by být pasažérem třetí třídy na Titaniku bylo snesitelné.

Becky si brožuru přitáhla o něco blíž. Ti muži, na které ji Hazel nutila se dívat, a vlastně *všichni* lidé na propagačních fotografiích, byli v Hazelině věku. Ne že by na šedesátce bylo něco

špatného, ale Becky nechtěla šedesátiletého muže-přítele, když jí bylo teprve pětadvacet. Nevěděla, jestli po katastrofě z posledního rande vůbec o nějakého muže stojí. Angus z obchodu s klobásami.

Angus měl ty nejkrásnější oči – pronikavě modré, jaké se dají najít jen u filmových hvězd, které nosí čocky. Jeho oči byly to první, čeho si všimla ten večer, kdy se rozhodla ukojit své chutě na čerstvé maso. Bohužel to nebyly Angusovy oči, co na ni udělalo trvalý dojem, ale jeho neustálé zažívací potíže. Zdálo se, že se chudák nemůže ani nadechnout, aniž by předtím příšerně krknul. Jak si u něj vůbec zvládla objednat, souhlasit se schůzkou a nevšimnout si toho? Došla k závěru, že když se sehnul za pult, aby jí přinesl vybrané klobásy, krknul si do krabice nebo něčeho takového, aby ho neslyšela. Ale takový problém se nedá skrývat celý večer nad sklenicí vína v klidné zahrádce. Bylo jí ho opravdu líto, zvlášť když jí řekl, že je to dědičné...

Takže dovolená. To byla krásná myšlenka. Ale byl to jen nápad. Ve skutečnosti musela po zbytek léta balit wrapy a plnit bochánky k prasknutí a také koordinovat letní večírek v pečovatelském domě, pokud se jí tedy podaří Megan přemluvit. A práce jí opravdu bavila. Ráda vyjízďela dodávkou za zákazníky a poslouchala jejich „óóó“ a „ááá“ nad svými nejnovějšími kouzelnými ingrediencemi, kterými rozšířila jejich obědový repertoár.

„Vypadá to hezky,“ odpověděla Becky. Vlastně víc než hezky. Vypadalo to exoticky a dobrodružně. Představovala si všechno to, co ji tajně vzrušovalo, ale zároveň i děsilo. Co by dělala, kdyby vážně odjela? Opalovala by se na lodi a jedla steaky a moučníky? Navštívila by pyramidy? Plavala s delfíny? Jak by mohla? Nebyl to její styl, aby něco takového dělala. Ale to, že se

její máma rozhodla zahodit opatrnost a vydat se za novým životem na pobřeží Severního moře, taky nebylo nic pro ni.

„Sepíšu ti některé z webových stránek, co mi doporučil Stanley,“ navrhla Hazel. „Za podívání nic nedáš, drahoušku.“

3

WrapniTo, Amesbury, Wiltshire, Velká Británie

„Drahá, Shelley nepřijde. Napsala mi zprávu, abych to dala věděť Megan.“

Becky dnes přišla do bistra brzy ráno, aby vytiskla svoje nápady na menu pro letní večírek v domově s pečovatelskou službou. Celou noc strávila zkoumáním různých druhů čaje – nejraději měla jasmínový a ibiškový – a hledáním receptů na dorty, které by se na tuto příležitost hodily.

Měla by být schopná upéct čokoládový dort, který si vyhlédla na Pinterestu. Bylo tam také mnoho nápadů, jak vyzdobit zahradní salónek. Chtěla Megan dokázat, že umí víc než jen roztírat margarín. Dneska si dokonce dala záležet na výběru oblečení, na vlasech a také na make-upu. Vyměnila své oblíbené džíny za elegantní šedé plátěné kalhoty, které si koupila v jednom ne úplně levném obchodě. Kalhoty doplnila o krémovou halenku s krátkým rukávem, kterou si obvykle nechávala na svatby a pohřby, protože se hodila ke všemu. Pro tuto příležitost si dokonce sepnula vlasy do drdolu, ačkoliv obvykle dávala přednost pohodlnému culíku. Na nohou neměla tenisky,

ale kožené espadrilky, na jejichž koupi trvala její matka při poslední návštěvě Blackpoolu. Cítila se trochu jinak. Chtěla svou vizáží podtrhnout, že na to má.

„Ach, je nemocná?“ zeptala se Becky.

„Ne, ona ne,“ odpověděla Hazel, pověsila si kabelku a chystala se obléct si pracovní plášť, čepici a rukavice. „Pamatuješ, jak nám vyprávěla o trojčatech, která se prokopávala za slávou?“

„Oni utekli?!“

„Carter spadl z lanové skluzavky, kterou vyrobil Frank. Zlomil si při tom pádu ruku.“

Becky nevěděla, jestli má být v šoku z toho, jak velmi náchylní k úrazům se zdají Shelleyini chlapci být nebo se divit, že Frank postavil lanovou skluzavku během několika hodin.

„Říkala, že se vrátí zítra, až půjde Carter zpátky do školy.“ Hazel si začala nosit ingredience na začátek směny. „Dneska žádá Megan?“

Becky neušlo, že Megan ještě nepřišla. Obvykle byla Becky první, kolem půl sedmé ráno pak přišla její sestra, aby jim pomohla s přípravou a připomněla jim všechny nadcházející zvláštní události, které vyžadovaly změnu jejich obvyklého režimu. Těchto pár hodin měla Becky nejraději. Byly s Megan samy, nejenže si vyměňovaly informace, ale také si povídaly, jako to dělávaly předtím, než si Megan začala s Deanem. Nebyla to konverzace na vysoké úrovni, spíš něco ve stylu „Už jsi viděla poslední díl *Zaklínače*?“, ale vždycky to Becky připomnělo vztah, který měly, když spolu bydlely doma. Napětí způsobené otcovým stavem po mrtvici rozhodně ovlivnilo jejich sesterské pouto. Jeho smrt pak ovlivnila i všechno ostatní.

Shelley obvykle začínala o půl deváté ráno, když vysadila trojčata ve škole, ale starosti jí dělala její sestra, obvykle už tu

v tuto dobu bývá. Možná dnes měla Megan pracovní snídani nebo schůzku, která nebyla v diáři... nebo se možná Becky prostě vyhýbala po jejich včerejší konfrontaci.

„Ne,“ odpověděla Becky. „Předpokládám, že ji k něčemu potřebuje Dean anebo si ji možná zavolala armáda... řekla ti, kdy ta smlouva s nimi začíná?“

Hazel zavrtěla hlavou. „Ne, drahá. Ani mi neřekla, kolik sendvičů a rolek budou každý den chtít, ale myslím, že nám to zvýší produkci nejméně třikrát, ne-li vícrát.“

V takovém případě by určitě potřebovali dalšího zaměstnance. Ale na to Megan určitě myslela. Koneckonců to byla ona, kdo včera mluvil o kalkulacích nákladů a výnosů. *Ona*, která tyto věci má na starosti.

„A právě na to se budu psychicky chystat na plavbě,“ prohlásila Hazel, když vytahovala ingredience z ledničky. „Počítej se mnou. Začneme na třech kusech dle obrázku. Pak tu máme potenciální nápadníky. Chci říct, že když se na jednoho upneš a on vyhoří ještě před prvním přístavem nebo se u kapitánova stolu začne mazlit s někým jiným, chceš mít náhradní plán, ne?“

„Já... myslím, že ano.“ Becky neměla po schůzce s Angusem žádný náhradní plán, kromě toho, že přemýšlela o investici do Tesly a o tom, že si začne klobásy kupovat jinde. Muži, kteří jí připadají atraktivní, se nějak hromadně neobjevují – a ona opravdu neměla velká očekávání. Jen by si přála někoho, s kým by si mohla vyměnit pohledy. Ten jednoduchý první pohled, který říká: „Vidím tě a líbí se mi, co vidím.“ Druhý pohled, který říká: „Viděl jsem tě a chtěl bych se podívat znovu.“ A třetí pohled: „Určitě přijdu. Chci tě poznat.“ Zdálo se, že všichni ostatní v jejím okolí si někoho našli, aniž by k tomu potřebovali mapu pro navazování známostí nebo rohynol. Objednávali si pobyty pro páry

nebo se stěhovali do nových domovů. Becky cítila, že nebude trvat dlouho a Tara vymění jejich pravidelné měsíční večery ve filmovém klubu za večěře s jinými páry, kam Becky nebude bez partnera zapadat. Nikdo neměl rád nezadané na večeri pro páry.

„Dívala ses včera večer na ty webovky s dovolenou?“ zeptala se Hazel, zatímco zavírala svým bokem dveře od lednice.

„Tak trochu,“ přiznala se Becky.

Ve skutečnosti to bylo *hodně*. Celý její večer se skládal z hledání jídla pro domov s pečovatelskou službou a mezitím toužila po neskutečně krásných horských soutěskách v Rakousku, italských jezerech a malých opuštěných akvamarínových zátokách řeckých ostrovů. Přejela jí husina po zádech, když si představila, že stojí na písčném pobřeží nebo vedle zasněžených vrcholků, tak maličká v neznámých končinách, o kterých se jí ani nesnilo. Dovolená ale nebyla levná a ona zrovna moc nehýřila penězi. To málo, co jí zbývalo, si musela šetřit na horší časy, ne? Nikdy nevěděla, kdy bude potřeba dvojitě sklo v oknech anebo se pan domácí rozhodne její byt prodat... nebo zemřít... nebo jí zvýšit nájem. Všechny tyto scénáře byly důvodem, proč poté, co skončila s prohlížením webových stránek, které jí Hazel navrhla, hledala něco jiného. A tím něčím bylo... hlídání domu. Když si prohlížela apartmány s vlastním stravováním na ostrově Madeira, vyskočil na ni článek o tom, že hlídání domů je skvělý způsob, jak se zdarma ponořit do kultury jiné země! Jediné, co jste si museli zaplatit, byla letenka a byli jste tam, neplatili jste nic za ubytování v nádherném prostředí a starali jste se o cizí dům, když byl někdo pryč. Muselo to mít nějaký háček. Znělo to až příliš jednoduše...

Dveře se rozletěly a Megan jimi prosvištěla, jako by byla ambasadorkou módní značky ASOS. Ve slunečních brýlích ve stylu

Jackie O., širokých kostkovaných kalhotách a jednoduchém černém tunikovém topu vypadala každým coulem jako mladá podnikatelka.

„Dobré ráno!“ pozdravila vesele Megan a sundala si z očí sluneční brýle.

Becky usoudila, že vypadá šťastně. Nezněla jako někdo, kdo by na ni po včerejší neshodě byl našťvaný. To bylo dobře.

„Dobré ráno, drahá,“ odpověděla Hazel a začala strouhat sýr. „Dneska zniš rozjařeně. Ooo, to je nová kabelka?“

„Ano,“ odpověděla Megan a sundala z ramene docela pěknou hnědou koženou kabelku, která dokonale ladila s lemem jejích kostkovaných kalhot. „Líbí se ti?“

„Je krásná,“ odpověděla jí Hazel.

„Je to dárek od Deana,“ řekla Megan a pohládila kožený materiál svými perfektně upravenými rukama.

Becky se nemohla ubránit pohledu na svoje vlastní ruce. Nehty si stříhala tak často, aby se jí rukavice lépe nasazovaly, nelepily a aby nehty nepropíchny latex. Prostě to nebylo praktické nechat si je narůst. Možná to byl další důvod, proč měla pocit, že sem v tuto chvíli nezapadá. Tara si totiž vždycky našla čas na manikúru. Možná by se jí Becky měla snažit navrhnout, že by chodily spolu...

„Dal mi tuto nádhernou kabelku a ještě další překvapení,“ řekla Megan a oči se jí zaleskly, jako by prožívala intenzivní zasnění.

„Jestli je to nějaká prasečinka, kterou by ocenila Shelley, tak budeš muset počkat do zítřka, protože dneska nepřijde,“ upozornila jí Hazel. „Malý Carter si zlomil ruku, když si hrál na Spidermana nebo tak něco.“

„Jedu na dovolenou!“ oznámila Megan. „V srpnu.“

„Věřily byste tomu?! Dean to držel v tajnosti celé měsíce.“

„Wow,“ vyjekla ohromeně Becky. „To je skvělý. Kam pojedete?“

Pokud by to byl nějaký řecký ostrov, tak by trochu žárčila. Při pohledu na fotky z Kefalonie se skutečně rozzářila – jasně modré dřevěné židle, kostkované ubrusy pod karafou bílého vína a salát s feta sýrem a fialovými olivami velkými skoro jako švestky. Pěkná fantazie. Možná se brzy stane realitou její sestry. Díky Deanovi. Kousla se do rtu. Nesmí být tak zahořklá. Sourozeneckou rivalitu nesnášela.

„Dean mi zatím nechce říct kam,“ pokračovala Megan. „Není to romantické?“

„Mohl by tě vzít do Blackpoolu, navštívit tvou mámu,“ nadhodila Hazel. Megan pokrčila nos, jako by Hazel naznačila, že by její dovolená mohla být v jednohvězdičkovém hotelu poblíž Osvětimi.

„Ale to ne, slíbil mi, že poletíme letadlem.“

„Však dneska už se do Blackpoolu dá letět,“ upozornila ji Hazel.

„Blackpool to nebude,“ trvala Megan na svém.

„Blackpool není špatný. Máma ho miluje,“ dodala Becky. „To proto, že máma nikdy nikde jinde nebyla,“ odsekla Megan. „A líbí se jí tam jen proto, že je tam teta June a že...“

Becky věděla, co její sestra chtěla říct, než se zastavila. Megan se chystala říct: „A protože se tam líbilo tátovi.“ Ale nedokázala se k tomu přimět. Vymazáno. Zapomenuto.

„I když je to romantické, musím toho ještě hodně vyřídit,“ poznamenala Megan. „Ale snažím se myslet jen na pozitiva. Třeba na sluníčko, bílý písek a...“

„Osamocené vdovy,“ dodala Hazel s povzdechem. Náhle sebou trhla a struhadlo jí udělalo díru do rukavic, protože se přestala soustředit.

„Kdy začíná ta smlouva s armádou?“ zeptala se Becky.

„No, to nebude dřív než na začátku září. Ale blíží se svatební sezóna, ne? A my už máme zamluvených pět svateb.“

„Shelley by měla požádat svoji sestřenicí, aby nám dočasně pomohla,“ navrhla Hazel. „Už se vrátila z univerzity.“

„Už jsem se jí ptala,“ odpověděla Megan a vytáhla z tašky blok. „Mluvila jsem o někom, kdo má opravdu manažerskou funkci. O někom, koho bych si mohla najmout, aby tu pár týdnů držel pevnost, zatímco já budu držet margaritu.“

Becky se naštvála ještě dřív, než si to stačila uvědomit. Megan se chystala zaměstnat někoho, kdo bude řídit podnik, zatímco ona bude na dovolené? Někoho, kdo ještě ani není v jejich týmu. Někoho, kdo není Becky. Tolik k její snaze se dnes dobře obléct. Očividně potřebovala mít na nehtech šelak, aby si jí tady někdo všiml. Měla chuť něco říct. Chtěla se Megan zeptat, proč si musí přivést někoho cizího, když ona je naprosto schopná řídit sendvičové království, zatímco bude Megan pryč. Ale po včerejšku, po Meganině zdůraznění, že neumí spočítat, kolik rohlíků je potřeba na nakrmení obyvatel pečovatelského domu, její sebedůvěra klesala. A teď si v těch kalhotách začínala připadat hloupě... a pásek ji trochu škrtil. Zatracená vařená sekaná s kaší, kterou snědla včera večer.

„Ach... no... drahoušku, jsem si jistá, že bychom to dva týdny zvládly, když se Shelley vrátí a její sestřenice nám pomůže,“ řekla Hazel. „Že ano, Becky?“

Nyní byla postavena před hotovou věc. Teď bude muset něco říct a podle toho, jak se cítila, chtěla to opravdu umět pronést hlasem, který by zněl, jako by vycházel z nitra někoho uznávaného. Někoho jako... David Attenborough. Otevřela pusou...

„Nemám pochyb o tom, že byste tu práci zvládly,“ dodala Megan.

Becky znovu zavřela pusu a sevřela zuby, šance byla ztracena.

„Ale je tu nekonečný seznam věcí, které dělám v pozadí a které opravdu potřebují někoho s obchodním myšlením, aby se jich ujal.“ Panebože. Becky svírala nůž na mazání másla, jako by se každou chvíli měl změnit ve smrtící zbraň. Zapomeňte na Davida Attenborougha, kdyby Megan takhle pokračovala, Becky by se mohla proměnit v sériového vraha. Copak si její sestra vůbec neuvědomuje, jak hrubě a pohrdavě se chová?

„Chci říct, že potřebuju někoho, kdo se vyzná ve smlouvách a v právnickém žargonu, který k tomu patří,“ pokračovala Megan.

Pořád hledila tu zatracenou novou kabelku, jako by to bylo morče v dětské zoo. Pokud ji Dean koupil od svého kamaráda Terryho, tak bylo dost pravděpodobné, že je to napodobenina. Becky by jí to měla říct. Měla by jí hned říct, že to v Meganině nepřítomnosti zvládne. Možná neznala všechny zkratky a příkazy v Excelu, ale věděla toho dost. Určitě dost na to, aby to stačilo na vedení podniku se sendviči. A byla velmi *sympatická*. Říkali to všichni. Kdyby se za dva týdny, co bude Megan pryč, objevily nové pracovní příležitosti, Becky by byla víc než schopná propagovat WrapníTo a vyhrávat zakázky.

„Myslela jsem, že jsou všechny smlouvy stejné,“ ozvala se Hazel a znovu začala strouhat sýr. „Prostě šablona v počítači.“

„Základ možná,“ prohlásila Megan a znělo to trochu otráveně. „Ale každý klient je jiný. Všichni mají drobné požadavky, kterým je třeba věnovat pozornost.“ A to vždy vyžaduje jemné úpravy formulací, víte, další ustanovení a dílčí dodatky... a poddodatky dodatků.“ Jak moc povýšeně teď Megan zněla?

Beckyina obvykle klidná povaha se rozpadala a měnila se v bublající kyselinu, která by dokázala roztavit platinu. Pokud brzy něco neřekne, její nálada povede k nějakému druhu sebe-poškození nebo zničení jejich výrobků. Zabodla nůž do vaničky s máslem, jako by chtěla rozříznout vřed.

„No,“ navázala na to Hazel, „nikdo nezná potřeby našich zákazníků líp než Becky.“

Hazel vyslovila „Becky“ o něco hlasitěji než zbytek věty. Becky se náhle začal na tvářích projevovat její vnitřní vztek. Teď přišla její šance. Postavit se na odpor.

„No, zřejmě budu spoléhat na vás všechny, že se postaráte o to, aby vše běželo jako na drátkách,“ řekla Megan a konečně si položila kabelku zpátky na rameno. „Ale, Hazel, kdybys věděla o někom, kdo by byl schopen převzít řízení, zatímco budu pryč, dej mi prosím vědět.“

Konec! To byl definitivní konec! Becky vstala ze stoličky dřív, než začala být v pokušení hodit po sestře ranní dodávku krabích tyčinek. Se zbytkem klidu, který jí ještě zbýval i přes zařezávající se kalhoty, vyrazila ze dveří vedoucích na zahradu a rázně za sebou zabouchla.

4

Londýn, Velká Británie

„Sebere mi všechno, že? Protože to ony dělají, ne? Na začátku nám slibují hojnost sexu a domácího vaření a pak už je to jen o tom ‚udělej si sám‘ a jídle z polotovarů, které si musíš ohřát v mikrovlnce. No a pak... pak hořké obviňování, že ignorujeme jejich potřeby, zatímco jsme uzavírali milionovou smlouvu, aby mohly dál trávit víkendy v lázních se svými kamarádkami, kde si dopřávají obličejové masky z kaviáru a skupinové masáže. Ale ony si pořád stěžují na to, jak strašně se jim žije a jejich manželé jsou jen bezohlední parchanti, kteří od líbánek nemohou najít jejich erotogenní zóny. No, Eliasi, vyzývám každého muže, aby našel Kristininu erotogenní zónu, když se živý plot nestříhal už snad deset let. Chápete, co tím chci říct? Ale samozřejmě je to všechno moje chyba, že? Všechno je vždycky moje vina.“

Advokát Elias Mardas se posadil do křesla v hotelové zasedací místnosti a prohlížel si svého klienta Chada. Podnikatel s vlasy posetými stříbrem, v námořnickém obleku od Moss London, by obvykle působil jako ztělesnění klidu a kontroly. Chad byl zvyklý tvrdě vyjednávat s protějšky po celém světě, ale tady v hotelu

v centru Londýna se tento muž právě hroutil. Ne že by to Eliase nějak překvapilo. To se obvykle stávalo. Většina jeho klientů se stala stínem svého dřívějšího já, když přišla řeč na rozvod. A v ten okamžik přišel na řadu Elias. Jeho úkolem bylo řídit celý rozvodový proces, právní i emocionální. Musel zajistit, aby se jeho klient vypořádal s nevyhnutelnými následky a dospěl k cíli s nejlepším možným výsledkem. Když byl na škole, tak manželské právo sice neměl moc v oblibě – původně se chtěl zabývat majetkem a nemovitostmi – ale okolnosti se změnily, on se změnil, a toto byla jeho specializace. Má vlastní společnost, pracuje sám, vybírá si klienty. Je v tom dobrý a vynáší to. Co víc si můžete od kariéry přát?

„Proč nic neříkáte?“ chtěl vědět Chad. „Už pětadvacet minut jste nic neřekl.“ Zvedl sklenici s vodou a napil se.

„Neplatím za hodinu tak nekřesťanské peníze, abyste nic neříkal. Chci strategii a plán. Chci Kristině vymazat ten triumfální výraz z tváře, když si uvědomí, že tentokrát nevyhraje,“ vydechl. „Tentokrát nevyhraje, že ne?“ Zaváhal jen na okamžik. „Kurva! Samozřejmě, že jo! Ony vždycky!“ Chad se zvedl a začal se procházet po koberci před oknem, které jim poskytovalo výhled na letní panorama Londýna, všechny světelné paprsky se odrážely od oceli a skla.

„Posaďte se, Chade,“ řekl mu Elias a oběma dolil sklenice s vodou.

„Nemůžu si sednout,“ odpověděl Chad. „To je tím stresem. Nikdy jsem nebyl tak moc vystresovaný.“ Zamířil značkovou botou na květináč s umělou orchidejí, který stál v rohu, a pak něco nesrozumitelně zaklel.

Elias usoudil, že Chad už je úplně vyřízený. Vztek se trochu uklidňoval. Když schůzka začala, Chad vybuchl a spustil zběsilý

proslov, u kterého se mu obličej zbarvil do ruda. Navzdory klimatizaci si musel povolit kravatu a rozepnout horní knoflík košile. Jako důvod, proč se jejich manželství úplně rozpadlo, uvedl hlavně to, že se Kristina přihlásila do knižního klubu, který se scházel každý týden. Elias však přesně věděl, proč se manželství rozpadlo. Věděl přesně, proč se rozpadá každé manželství. Komunikace. Nebo spíše její nedostatek. „Posadte se, Chade,“ zopakoval Elias. Upravil si brýle s tmavými obroučkami, aby se ujistil, že se dívá přímo na svého klienta, vtom se Chad nerozhodně zastavil uprostřed pohybu. Pokud se tedy již nechystal jít a zasadit ránu všem rostlinám v místnosti, pak bylo jedinou další možností znovu se zapojit do diskuse.

Klientova ramena se zvedla až téměř k uším a pak konečně povolila. Chad se otočil a spěchal zpátky na své místo. „Dobře,“ řekl Chad s výdechem, když se posadil. „Dobře. Řekněte mi, co můžu dělat.“

Elias zvedl pero a pohrával si s ním mezi prsty. „Nebude se vám líbit, co vám teď řeknu,“ začal. „Ale musíte mi v tom věřit.“ To byl vždycky jeho úvodní tah při prvních schůzkách. Byl vyzkoušený a osvědčený.

Byl to způsob, který si přál použít během *svého vlastního* rozvodu. Ale tehdy byl zraněný. *Naivní. Zneužitý.*

„Nelíbí se mi už ani to, že tvrdíte, že se mi to nebude líbit,“ přiznal Chad s nervózním smíchem.

„Ale budete mi v tom důvěřovat?“ zeptal se Elias a jeho modrozelené oči hleděly přímo do Chadových hnědých. Tento přístup fungoval pouze v případě, že jeho klienti měli naprostou důvěru v jeho schopnosti. Věděl, že jeho práce je v rozporu s většinou jeho konkurentů, ale díky celosvětovým doporučením

mezi Chadovými kolegy se jeho malá firma stala jednou z nejvyhledávanějších rozvodových kanceláří.

Chad zdráhavě přikývl. „Ano.“

„Jste si jistý?“ zeptal se Elias. „Protože jsem přesvědčen o tom, že ostatní rostliny v tomto pokoji už nechtějí poznat vaše boty.“

Chad se znovu zhluboka nadechl, tentokrát se zdálo, že úplně otevřel plíce, a pak pomalu vypustil balónek naplněný stresem. „Věřím vám.“

Elias si poposedl, prohrábl si rukou tmavé vlasy a podruhé si upravil brýle. „Dobře.“ Nadechl se, pak se naklonil a zuřivě začal psát do poznámkového bloku. „Přečtěte si to.“ Přistrčil papír k Chadovi. „Řekněte to. Řekněte to nahlas. A nechte to v sobě usadit. Nejdřív to bude nepříjemné, ale jakmile se to vryje do podvědomí, začnete se cítit lépe.“

Chad upřel oči na list papíru a Elias sledoval, jak se řeč jeho těla okamžitě změnila. *Nepohodlí. Popírání.*

„Vzdáváme se,“ pronesl Chad hořce. „Cože?! Ne! Ne! Copak jste poslední půlhodinu neposlouchal nic z toho, co jsem říkal? Vzdát se je to poslední, co chci.“

Chad se chtěl znovu postavit, tentokrát však Elias natáhl ruku a pevně ho chytil za paži.

„Chade, sedněte si,“ poručil mu Elias. „Slíbil jste, že mi budete důvěřovat.“

„Já vím, ale... ale...“ Zdálo se, že jeho klient nemá žádnou odpověď.

„Zopakujte ta slova ještě jednou,“ vyzval ho Elias. Chad zavrtěl hlavou, odmítl.

„Fajn,“ odsekl Elias. „Řeknu to za vás.“ Pronesl hlasitě a důrazně. „Vzdáváme se,“ než znovu promluvil, tak se celý narovnal. „My se hodláme vzdát.“

Chad teď zavřel oči a potřásl hlavou, jak se mu vracely všechny ty vzpomínky na špatné okamžiky z manželství. Elias věděl, jak to chodí. To přejde. Protože kdyby to nepřešlo, Chadovi by se nepodařilo dosáhnout převahy v dohodě o vyrovnání.

„Kristina chce dům v Dorsetu,“ pokračoval Elias. „Navrhuju, abychom jí ho nechali.“ Chvilí počkal, než pokračoval. „Plus byt v Kensingtonu.“

„Ale... dům v Dorsetu mám rád,“ namítl okamžitě Chad. „A byt v Kensingtonu patřil mé matce.“ Samým rozrušením zase doširoka otevřel oči, ale působil dětinsky a sentimentálně. Proč se lidé takhle vztekají kvůli věcem, které v podstatě nebyly ničím jiným než symbolem postavení a bohatství?

„Co máte raději?“ dotázal se Elias. „Nemovitosti ve Velké Británii, nebo vilu na Korfu?“

Elias už na tuto otázku odpověď znal. Nechodil na schůzky s lidmi, které by si předtím důkladně neproověřil. Nejdříve si proověřil Chadovy podnikatelské aktivity a poté nahlédl do jeho osobního života na sociálních sítích. Bylo tam dvakrát více fotografií z Řecka než z chaty na pobřeží Swanage a nebyla tam vůbec žádná fotka rodinného bytu v luxusní londýnské čtvrti. Přesto Chad hned neodpovídal. Možná to Elias tentokrát neodhadl dobře.

„Kristina si o byt v Kensingtonu neřekla,“ poznamenal Chad, založil si ruce přes prsa a posadil se zpátky do křesla.

„O to právě jde,“ prohlásil Elias. „Vzdát se, pamatujete? Mým úkolem je postarat se o to, abyste z toho vyšel jak emocionálně, tak i finančně nedotčený, s co nejlepším podílem na svém majetku.“ Poposedl si a na papír před sebou začal kreslit koláčové grafy. „Takže navrhneme, aby si Kristina vzala dům v Dorsetu a byt v Kensingtonu, vy pak nemovitost na Korfu a také navrhneme tříčtvrtinový podíl na hlavním rodinném domě. Ať už

její část odkoupíte, nebo nemovitost prodáte a rozdělíte si zisk. Toto můžeme vyřešit později...“

„V tom domě jsme vychovali naše děti,“ zašeptal Chad. „Ve Swanage jsme strávili tolik rodinných dovolených. Korfu mělo být pro mě a Kristinu na důchod.“ Jeho zamžené oči a snění Eliase začalo deptat. Doufal, že Chad nebude jedním z těch klientů, kteří si nakonec nebudou jistí, jestli vůbec chtějí své manželství ukončit.

„Nemovitost na Korfu se nachází na drahém severovýchodním pobřeží. Pokud vím, tak vy Angličané tomu říkáte Kensington na moři. Jaká ironie,“ pokrčil Elias rameny. „Zvažte polohu své řecké vily, odhad realitní kanceláře, britskou posedlost rodinou Durrellových... a svůj osobní vztah k nemovitosti...“ Hned si vyčítal, že zmínil osobní spojení. Nechtěl, aby Chad věděl, že ho sledoval na internetu. A nechtěl, aby to bylo o srdci... protože to rozhodně nebylo a ani nemělo být.

„Když jí dám dům ve Swanage a byt v Londýně, myslíte, že se vzdá domu na Korfu a že přijme spoluvlastnictví majetku v Kentu?“

Elias se usmál, protože věděl, že Chada zaujal a že jsou oba na stejné vlně. Sledoval, jak jeho klient rozkládá ruce a mění se v zapáleného podnikatele namísto zničeného a poraženého bývalého manžela.

„Já to vím, že se vzdá,“ řekl mu Elias. „Protože zařídím, aby se to tak stalo.“ Zvedl sklenici vody, jako by v ní bylo nejdražší šampaňské a on svolával k přípitku. „První krok: Vzdáme se, ale jen trochu. Druhý krok: Převzmete kontrolu.“

5

WrapniTo, Amesbury, Wiltshire, Velká Británie

Becky trhala bylinky mnohem větší silou, než bylo třeba. Snažila se uvolnit svůj hněv zahradničením. Navíc čím déle zůstávala na zahradě, tím větší byla šance, že Megan někam zmizí. Třeba věnovat se manažerským záležitostem, které Becky dle Meganina názoru nedokázala pochopit, nebo se mohla vydat do Salisbury, poflakovat se po městě a prohlížet si plandavé kaftany nebo bikiny, ať už Dean zamluvil jakoukoli vysněnou destinaci, která nebyla Blackpool. Ať už to bylo kdekoli, nejspíš na to dostal nějakou pochybnou slevu...

Becky zatáhla za rostlinku máty a podívala se do košíku, který držela v ruce. Už toho nasbírala moc. Pokud by pokračovala v zuřivém trhání, tak by jim nezbylo nic. Nemohla dopustit, aby jejich malá zahrádka trpěla jen proto, že se Megan změnila v megalomanku. Její sestra se teď chovala, jako by jim bylo deset a osm let a ony soupeřily o to, kdo udělá Barbie lepší účes.

S pražícím sluncem v zádech se Becky položila na červeno-bílé pruhované lehátko, které kdysi patřilo jejímu otci. Vždycky na něm odpočíval po náročném odpoledni na zahradě. To byl